

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Klasa: 022-03/19-12/40
Urbroj: 50301-25/05-19-6

Zagreb, 29. kolovoza 2019.

Hs**NP*012-02/19-01/01*50-19-04**Hs

REPUBLIKA HRVATSKA
65 - HRVATSKI SABOR
ZAGREB, Trg Sv. Marka 6

Primljeno: 29-08-2019		
Klasifikacijska oznaka:	Org. jed.	
012-02/19-01/01	65	
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.
50-19-04	-	-

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Prijedlog odluke o pristupanju promjeni Ustava Republike Hrvatske, s Prijedlogom nacрта promjene Ustava Republike Hrvatske (predlagatelj: jedna petina zastupnika u Hrvatskome saboru)
- mišljenje Vlade Republike Hrvatske

Veza: Pismo Hrvatskoga sabora, klase: 012-02/19-01/01, urbroja: 65-19-03, od 18. lipnja 2019. godine

Na temelju članka 122. stavka 2. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, br. 81/13, 113/16, 69/17 i 29/18), Vlada Republike Hrvatske o Prijedlogu odluke o pristupanju promjeni Ustava Republike Hrvatske, s Prijedlogom nacрта promjene Ustava Republike Hrvatske (predlagatelj: jedna petina zastupnika u Hrvatskome saboru), daje sljedeće

MIŠLJENJE

I. Vlada Republike Hrvatske predlaže Hrvatskome saboru da ne prihvati Prijedlog odluke o pristupanju promjeni Ustava Republike Hrvatske, s Prijedlogom nacрта promjene Ustava Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Prijedlog), koji je predsjedniku Hrvatskoga sabora, podnijela jedna petina zastupnika u Hrvatskome saboru (u daljnjem tekstu: predlagatelj promjene Ustava) aktom, od 17. lipnja 2019. godine, iz sljedećih razloga:

- potreba jasnog uređenja ustavno-pravnog okvira prava korištenja vode za ljudsku potrošnju
- pokretanje, na razini Europske unije, građanske inicijative da se dostupnost pitke vode proglasi ljudskim pravom te da se voda tretira kao javno dobro, a ne tržišna roba
- da zaštita prava na vodu na temelju zakona nije dovoljna.

Također se, kao argument za pokretanje navedenoga Prijedloga navodi Rezolucija Ujedinjenih naroda 64/292 o ljudskom pravu na vodu i sanitaciju od 3. kolovoza 2010. godine.

II. Načelno Vlada Republike Hrvatske se slaže s uvodnim konstatacijama predlagatelja promjena Ustava da je vodama kao prirodnom resursu i pristupu vodi za ljudsku potrošnju potrebno osigurati odgovarajuću pravnu zaštitu. Međutim, Vlada Republike Hrvatske

smatra da je postojećim odredbama Ustava Republike Hrvatske kao i postojećim zakonodavnim okvirom ta pravna zaštita u optimalnoj mjeri osigurana te stoga Vlada Republike Hrvatske ne može podržati ovaj Prijedlog za pristupanje promjeni Ustava Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Ustav). Razloge za to Vlada Republike Hrvatske navodi u nastavku.

Važećim ustavnim normama propisano je da: „Svako ljudsko biće ima pravo na život“ (članak 21. stavak 1.), te da: „svatko ima pravo na zdrav život“ (članak 70. stavak 1.).

Isto tako, Ustavom je određeno i da: „Država osigurava uvjete za zdrav okoliš“ (članak 70. stavak 2.), te da je: „svatko dužan, u sklopu svojih ovlasti i djelatnosti, osobitu skrb posvećivati zaštiti zdravlja ljudi, prirode i ljudskog okoliša (članak 70. stavak 3.). Jednako tako, odredbom članka 3. Ustava „poštivanje prava čovjeka“, te „očuvanje prirode i čovjekova okoliša“ utvrđuju se kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske.

Kako se ustavno pravo na život i pravo na zdrav život ne mogu osigurati bez pristupa vodi za ljudsku potrošnju, razvidno je da se navedenim odredbama isto prepoznaje i štiti kao nesamostalno ljudsko pravo, dakle u okvirima prava na život i prava na zdrav život.

Navedene ustavne norme referiraju se na čovjeka kao subjekta ustavom zajamčenih temeljnih ljudskih prava, ali i na izričite obveze države i jedinica lokalne samouprave u pogledu zaštite zdravlja ljudi, prirode i ljudskog okoliša.

Nadalje, odredbom članka 52. Ustava propisano je da su: „More, morska obala i otoci, vode, zračni prostor, rudno blago i druga prirodna bogatstva, ali i zemljište, šume, biljni i životinjski svijet, drugi dijelovi prirode, nekretnine i stvari od osobitog kulturnoga, povijesnoga, gospodarskog i ekološkog značenja, za koje je zakonom određeno da su od interesa za Republiku Hrvatsku, imaju njezinu osobitu zaštitu.“, te da se: „zakonom određuje način na koji dobra od interesa za Republiku Hrvatsku mogu upotrebljavati i iskorištavati ovlaštenici prava na njima i vlasnici, te naknada za ograničenja kojima su podvrgnuti.“

Kroz zakonsku razradu ustavnih odredbi o dobrima od interesa za Republiku Hrvatsku te osobitoj zaštiti Republike Hrvatske nad vodama razvio se cijeli niz instituta vodnoga zakonodavstva, a isti su predmet uređenja i paketa vodnih zakona koji čine Zakon o vodama (Narodne novine, broj 66/19), Zakon o vodnim uslugama (Narodne novine, broj 66/19) i Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva (Narodne novine, broj 66/19). Najvažniji instituti su:

- voda nije komercijalni proizvod kao neki drugi proizvodi, nego je naslijeđe koje treba čuvati, štiti i mudro i racionalno koristiti (članak 6. stavak 1. Zakona o vodama)
- voda je opće dobro (članak 8. stavak 1. Zakona o vodama)
- komunalne vodne građevine su javna dobra u javnoj uporabi (članak 9. Zakona o vodnim uslugama) i u vlasništvu su javnog isporučitelja vodnih usluga
- vodne usluge su djelatnosti od općeg interesa i obavljaju se kao javna služba (članak 4. Zakona o vodnim uslugama).

III. Da bi se razumjelo kakve sve implikacije nosi konstitucionalizacija prava na vodu za ljudsku potrošnju, kao samostalnog ljudskog prava, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da se to pravo ostvaruje pristupom vodi za ljudsku potrošnju i njezinim korištenjem u količinama dostatnim za osobne potrebe stanovnika.

Ostvarenje pristupa vodi za ljudsku potrošnju ima nekoliko aspekata:

- pristup vodi u stanju zatečenom u prirodi
- pristup vodi na javnom zdencu ili javnoj crpki koji nisu dio sustava javne vodoopskrbe ili pristup vodi na javnoj slavini sustava javne vodoopskrbe
- pristup vodnoj usluzi.

1. Pristup vodi u stanju zatečenom u prirodi uređen je Zakonom o vodama. Zakonom o vodama propisano je opće korištenje voda (članak 88.) i slobodno korištenje voda (članak 89.).

Opće korištenje voda znači da svatko može koristiti vode za osobne potrebe, na način i u količinama koje ne isključuju druge od jednakog korištenja, što uključuje zahvaćanje površinske i podzemne vode iz prvoga vodonosnog sloja i to za: piće, kuhanje, grijanje, održavanje čistoće, sanitarne i druge potrebe u kućanstvu i korištenje površinskih voda za kupanje, sport i rekreaciju i druge slične namjene. S obzirom na to da se ovo pravo ostvaruje bez ulaganja i angažmana države ili jedinica lokalne samouprave, navedeno pravo je za korisnike besplatno.

Slobodno korištenje voda ovlašćuje vlasnika, odnosno ovlaštenika drugog stvarnog prava na zemljištu da slobodno koristi: oborinske vode koje se skupljaju na njegovom zemljištu, vode koje izvire na njegovom zemljištu, ako do granice tog zemljišta ne stvaraju vodotok, to jest, ne otječu izvan granica tog zemljišta, u granicama općeg korištenja voda te podzemne vode na njegovom zemljištu, u granicama općeg korištenja voda. S obzirom na to da se ovo pravo također ostvaruje bez ulaganja i angažmana države ili jedinica lokalne samouprave, navedeno pravo je za korisnike besplatno.

2. Pristup vodi na javnom zdencu ili javnoj crpki koje nisu dio sustava javne vodoopskrbe uređen je člankom 98. Zakona o vodama. Osiguranje ovoga pristupa zahtijeva ulaganja u vodoistražne radove, bušenje i održavanje zdenaca, nadzor nad zdravstvenom ispravnošću vode za ljudsku potrošnju, nadzor radi sprječavanja nehotičnih ili namjernih onečišćenja. Sve se ove aktivnosti financiraju na teret proračuna jedinica lokalne samouprave. Navedeni način korištenja vode za ljudsku potrošnju također je besplatan za korisnike.

Pristup stanovništva vodi za ljudsku potrošnju može se učinkovito osigurati i na javnim slavinama sustava javne vodoopskrbe kojim upravlja javni isporučitelj vodnih usluga. Za ostvarivanje ovoga pristupa vodi za ljudsku potrošnju potrebno je da javni isporučitelj vodne usluge, izgradi odgovarajuću infrastrukturu na odgovarajućem javnom prostoru (trg, ulica ili sl.), instalira javnu slavinu i provodi njeno održavanje, a jedinica lokalne samouprave osigurava financiranje, na način kako se financira i pristup javnim zdencima i javnim crpkama, izvan sustava javne vodoopskrbe. I ovaj način korištenja vode za ljudsku potrošnju je za korisnike besplatan.

3. Najčešći i za korisnike najbolji način pristupa vodi za ljudsku potrošnju i odvodnji osigurava se putem sustava javne vodoopskrbe i javne odvodnje kojima upravljaju javni isporučitelji vodnih usluga, osnivači kojih su jedinice lokalne samouprave, i to priključenjem na te sustave te isporukom vode izravno u interne vodove korisnika odnosno preuzimanjem njihovih otpadnih voda na mjestu priključenja internih vodova na sustav javne odvodnje, njihovog odvođenja, pročišćavanja i ispuštanja u prirodni prijamnik.

U slučaju obustava ili ograničenja isporuke, čak i zbog nezakonitog postupanja korisnika (neplaćanje preuzete usluge), kao i u slučajevima planiranih ili neočekivanih prekida isporuke, javni isporučitelj je dužan omogućiti isporuku vode za ljudsku potrošnju od najmanje

50 litara po članu kućanstva dnevno, u vremenu od najmanje osam sati i na mjestu koje odredi općim uvjetima isporuke vodnih usluga, vodeći računa o ranjivosti korisnika. Takva se isporuka može osigurati ili mobilnom isporukom (auto-cisternom) ili isporukom na javnoj slavini, nekom privremenom ventilu ili sl.

Za ostvarivanje pristupa vodnim uslugama, odnosno javnoj vodoopskrbi i javnoj odvodnji putem sustava javne vodoopskrbe i odvodnje potreban je odgovarajući institucionalni ustroj za upravljanje navedenim djelatnostima (isporučitelj vodnih usluga s kvalificiranom radnom snagom i odgovarajućom opremom), odgovarajuća izgrađenost vodnokomunalne infrastrukture odnosno značajna ulaganja u tu infrastrukturu, trajno održavanje vodnokomunalne infrastrukture u stanju funkcionalne ispravnosti, osiguranje propisanih standarda zdravstvene ispravnosti vode za ljudsku potrošnju, odnosno propisanih standarda zaštite voda i okoliša kada se radi o odvodnji otpadnih voda. Za razliku od ostalih naprijed navedenih načina pristupa vodi za ljudsku potrošnju i odvodnji, pristup vodnim uslugama ne može biti besplatan već se istima mora upravljati prema načelima povrata troškova od vodnih usluga u skladu sa zahtjevima iz članka 9. EU Okvirne direktive o vodama (Direktiva 2000/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2000. o uspostavi okvira za djelovanje Zajednice u području vodne politike (Okvirna direktiva o vodama) (SL L 327, 22. 12. 2000.) izmijenjena Direktivom Komisije 2014/101/EU od 30. listopada 2014. (SL L 311, 31. 10. 2014.)) o povratu troškova od vodnih usluga.

Nadalje, Vlada Republike Hrvatske ukazuje na nekoliko glavnih značajki ljudskih prava, i to da su:

- univerzalna
- bezuvjetna i
- bez protuteže u obvezama.

Realan problem konstitucionalizacije pristupa vodi u formi samostalnog ljudskog prava nastao bi ako bi se ono prepoznalo kao pravo na besplatnu vodnu uslugu. U takvom slučaju, a rizici nisu mali, cijeli postojeći model pružanja vodnih usluga u našoj državi, utemeljen na kompleksnoj i skupoj infrastrukturi, koja ima svoje troškove održavanja, svoju amortizaciju izgrađene infrastrukture, za koju korisnik mora platiti ekonomsku cijenu, urušio bi se i doveo do kaosa u vodnom sektoru. Kad bi vodna usluga koja se pruža putem sustava javne vodoopskrbe i javne odvodnje mogla biti bezuvjetno besplatno ljudsko pravo na vodu ne bi Europska komisija svojim članicama kao i zemljama pristupnicama osiguravala ogromna financijska sredstva za postizanje ujednačenog razvoja vodnokomunalne infrastrukture na cijelom području Europske unije (Republici Hrvatskoj je za te svrhe u razdoblju od 2014. do 2023. godine potrebno osigurati iznos od 3,7 milijardi eura).

S obzirom na to da su ljudska prava u načelu bezuvjetna i bez protuteže u obvezama, izvjesno je da bi moglo doći do brojnih zlouporaba toga prava, odnosno da bi na osnovu nekritičkog tumačenja ustavnog prava na vodu došlo do neplaćanja preuzetih vodnih usluga, odnosno da bi prava neplatiša vodnih usluga mogla prevladati nad pravima korisnika koji uredno podmiruju svoje obveze po osnovi preuzetih vodnih usluga te bi zbog toga kod mnogih javnih isporučitelja vodnih usluga moglo doći do poteškoća u poslovanju, a posebice u provedbi projekata sufinanciranih sredstvima Europske unije.

Izgradnja sustava javne vodoopskrbe i javne odvodnje su investicije velike vrijednosti, koje se financiraju na osnovu tzv. analiza troškova i koristi (cost-benefit analize), pri čemu je cilj da investicija bude priuštiva korisnicima kroz cijelo razdoblje korištenja

izgrađene infrastrukture. Postoji osnovana bojazan da bi konstitucionalizacija prava na vodu za ljudsku potrošnju kao samostalnog ljudskog prava mogla kreirati pravnu obvezu investiranja u neisplative i neekonomične sustave, što izvjesno ne bi smjelo biti cilj nijedne racionalne razvojne politike.

Prepoznajući te rizike, Europska komisija se, u svom Priopćenju od 19. ožujka 2014. godine, povodom građanske inicijative Right to Water od 20. prosinca 2013., očitovala: „Komisija namjerava osigurati da se njezino buduće djelovanje vodi dimenzijom ljudskog prava u pristupu sigurnoj vodi za piće i odvodnji, koji mora biti visoke kvalitete, raspoloživ, fizički dostupan i priuštiv.“ (Poglavlje 3 Djelovanje u vezi s inicijativom; odlomak 3.), kao i „Komisija je odlučna osigurati da dimenzija ljudskog prava u pristupu sigurnoj vodi za piće i odvodnji ostane u središtu njezine razvojne politike.“ (Poglavlje 3 Djelovanje u vezi s inicijativom; Integrirani pristup razvojnoj pomoći, odlomak 1). Nadalje u Zaključcima Priopćenja (Poglavlje 4, odlomak 1.) navodi se: „Komisija naglašava važnost dimenzije ljudskog prava u pristupu sigurnoj vodi za piće i odvodnji i nastavit će osiguravati da ta načela ostanu u središtu njezinih politika.“.

IV. Glavna skupština Ujedinjenih naroda donijela je 3. kolovoza 2010. godine Rezoluciju o ljudskom pravu na vodu i sanitaciju (broj 64/292) koja, između ostalog, priznaje pravo na zdravstveno ispravnu i čistu pitku vodu i na odvodnju otpadnih voda kao ljudsko pravo koje je ključno za puno uživanje u životu i svim ljudskim pravima. Rezolucija je donesena uz potporu 122 države, bez glasa protiv i s 41 suzdržanim glasom. Od glasanja su se uzdržale: Armenija, Australija, Austrija, Bosna i Hercegovina, Bocvana, Bugarska, Kanada, Hrvatska, Cipar, Češka Republika, Danska, Estonija, Etiopija, Grčka, Gvajana, Island, Irska, Izrael, Japan, Kazahstan, Kenija, Latvija, Lesoto, Litva, Luksemburg, Malta, Nizozemska, Novi Zeland, Poljska, Republika Koreja, Republika Moldavija, Rumunjska, Slovačka, Švedska, Trinidad i Tobago, Turska, Ukrajina, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, Ujedinjena Republika Tanzanija, Sjedinjene Američke Države i Zambija. Razvidno je da su među suzdržanima bile i države koje osiguravaju najviše standarde u pristupu vodi za ljudsku potrošnju i odvodnji otpadnih voda, kao i države koje upravljaju najvećim resursima pitke vode na svijetu.

Sve naprijed navedeno upućuje na to da je potrebno s osobitim oprezom razmotriti potrebu konstitucionalizacije prava na vodu za ljudsku potrošnju kao samostalnog ljudskog prava.

V. Republika Hrvatska spada u red zemalja s visokom razinom pristupa vodnoj usluzi javne vodoopskrbe. Naime, 94 % ukupnog stanovništva ima mogućnost priključenja na sustave javne vodoopskrbe s tendencijom daljnjeg rasta do potpune opskrbljenosti na temelju planiranih ulaganja iz nacionalnih i sredstava Europske unije u narednom razdoblju. Takav napredak je postignut i bez dodatnog propisivanja prava na vodu kao samostalnog ljudskog prava u Ustavu. Stoga se opravdano nameće pitanje svrhe konstitucionalizacije prava na pristup vodi za ljudsku potrošnju, s obzirom na to da je pravo na pristup vodi za ljudsku potrošnju gotovo u potpunosti postignuto. Još uvijek je opskrbljenost nedostatna u nekim ruralnim područjima što se namjerava riješiti naprijed navedenim planiranim ulaganjima.

VI. Postojeći pravni okvir koji uređuje vode i vodne usluge onemogućava bilo kakav oblik privatizacije u sektoru vodnih usluga kao i zaštitu izvorišta vode za ljudsku potrošnju kroz pravni status javnog vodnog dobra. U nastavku Vlada Republike Hrvatske navodi činjenice koje dokazuju navedenu konstataciju:

- po sili zakona status javnog vodnog dobra ima prostor na kojem je izvorište voda za ljudsku potrošnju potreban za njegovu fizičku zaštitu, površine jedan hektar oko izvorišta, tako da je izvorište u pravilu u središtu toga prostora; predmetno zemljište je u vlasništvu Republike Hrvatske, a njime upravlja javni isporučitelj vodnih usluga

- djelatnosti javne vodoopskrbe i javne odvodnje obavljaju se kao javna služba, a mogu ih obavljati isključivo javni isporučitelji vodnih usluga čiji jedini osnivači mogu biti jedinice lokalne samouprave na uslužnom području ili pravne osobe čiji je jedini osnivač jedinica lokalne samouprave

- vodne usluge se pružaju izravno temeljem Zakona o vodnim uslugama, a ne temeljem pojedinačnog akta povjeravanja

- komunalne vodne građevine su u vlasništvu javnog isporučitelja vodnih usluga i ne mogu se opteretiti založnim pravom, ne mogu biti predmet ovrhe, mogu biti u prometu samo između javnih isporučitelja vodnih usluga te se u slučaju stečaja ili likvidacije prenose privremeno u vlasništvo jedinice lokalne samouprave i

- poslovni udjeli i dionice u javnom isporučitelju vodnih usluga nisu prenosivi niti mogu biti opterećeni zalogom ili drugim teretom.

Sve naprijed navedeno onemogućuje privatizaciju kako izvorišta tako i komunalnih vodnih građevina putem kojih se pružaju vodne usluge.

VII. U nastavku Vlada Republike Hrvatske ukazuje na pravnu manjkavost Prijedloga izmjene članka 52. Ustava dodavanjem novog članka 52 a. koji bi glasio:

„Svatko ima pravo na vodu za ljudsku potrošnju.

Prirodna izvorišta voda, vodne građevine i vodoopskrbni sustavi su javno dobro kojim upravlja Republika Hrvatska na neprofitnoj osnovi preko jedinica lokalne i područne samouprave te ovlaštenih pravnih osoba.“.

O stavku 1. navedenoga Prijedloga Vlada Republike Hrvatske se očitovala u prethodnim točkama. Ako je namjera predlagatelja Promjene Ustava bila postići pravni učinak Rezolucije Glavne skupštine Ujedinjenih naroda, broj 64/292 u nacionalnom zakonodavstvu, dosljednosti radi, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da se predložena odredba odnosi samo na pristup vodi za ljudsku potrošnju, a ne uključuje pristup javnoj odvodnji što navedena Rezolucija izričito navodi.

U pogledu pravnog statusa prirodnih izvorišta voda, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da su vode oduvijek opće dobro, a ne javno dobro. Razlike su u sljedećem: opće dobro je u nevlasničkom režimu i u općoj uporabi (svatko ga može koristiti), javno dobro je u vlasništvu javnopravnih subjekata te može biti u općoj uporabi (dostupno svakom) ili u javnoj uporabi (dostupno korisnicima koji su na temelju Zakona o vodama ostvarili pravo korištenja). Opće dobro ne može biti objektom prava vlasništva i drugih stvarnih prava. U tom smislu prirodna izvorišta vode ne mogu biti javna dobra već samo opća dobra. Objekti nad izvorištem (zemljište, instalacija, crpke, kaptažni zdenci i sl.) mogu biti javna dobra i u vlasničkom režimu, što i jesu sukladno zakonskoj definiciji komunalnih vodnih građevina. Slijedom navedenoga, Prijedlogom se predlaže manji stupanj zaštite izvorišta vode za ljudsku potrošnju nego što je sada.

U pogledu pravnog statusa vodnih građevina, nejasno je zašto predlagatelji Promjene Ustava zasebno iskazuju vodne građevine od sustava javne vodoopskrbe, kad su sustavi javne vodoopskrbe vodne građevine i to komunalne vodne građevine. Isto tako, nejasno

je zašto su se predlagatelji Promjene Ustava ograničili samo na sustave javne vodoopskrbe, kada su prema Zakonu o vodama i sustavi javne odvodnje također komunalne vodne građevine i time javna dobra.

U pogledu institucionalnog upravljanja vodnim uslugama – vodno zakonodavstvo u Hrvatskoj vodi se načelima Europske povelje o lokalnoj samoupravi, da obavljanje javnih ovlasti osiguravaju vlasti koje su najbliže građanima te da se odluke od interesa za lokalnu razinu donose i provode na najnižoj mogućoj funkcionalnoj razini institucionalne hijerarhije (u ovom slučaju na razini više jedinica lokalne samouprave koje zajednički donose odluke o vodnim uslugama, članak 4. stavci 2. i 3. Zakona o vodnim uslugama). U tom smislu upravljanje države i jedinica područne samouprave nad pružanjem vodnih usluga je neprihvatljivo.

U pogledu neprofitnosti upravljanja, Vlada Republike Hrvatske ističe kako trenutno u Republici Hrvatskoj, od 162 javna isporučitelja vodnih usluga, njih 160 su trgovačka društva, a dva su ustanove. S obzirom na jedinstveni stav jedinica lokalne samouprave i postojećih javnih isporučitelja vodnih usluga da isporučitelji ostanu trgovačka društva, prvenstveno da jedinice lokalne samouprave ne bi morale za njih odgovarati neograničeno i solidarno (kako odgovaraju za svoje ustanove), takav je koncept zadržan i u Zakonu o vodnim uslugama. Međutim, sukladno odredbi članka 34. Zakona o vodnim uslugama dobit ostvarena u obavljanju djelatnosti koristi se isključivo za obavljanje i razvoj djelatnosti vodnih usluga. S obzirom na ovakvo zakonsko uređenje pitanje neprofitnosti pružanja vodnih usluga ne bi trebalo biti predmet ustavnog teksta.

Slijedom svega naprijed navedenoga, ne postoji opasnost od privatizacije voda ili vodnih usluga, niti postoje, u bližem ili daljem okruženju „rastuće tendencije i pritisci za prodajom vodnih resursa.“ Takvi pritisci unutar Europske unije su uspješno zapriječeni građanskom inicijativom Right to Water iz prosinca 2013. godine, kao i stajalištem Europske komisije povodom te Inicijative.

Postojećim ustavnim okvirom, prema kojem su vode od interesa za Republiku Hrvatsku te uživaju njezinu osobitu zaštitu, stvorena je gotovo tri desetljeća stara zakonodavna tradicija, prema kojoj se posebnim zakonima vode štite kao opće dobro, vodne građevine za javnu vodoopskrbu i javnu odvodnju kao javno dobro, a pružanje vodnih usluga kao javna služba i djelatnost od općeg interesa. Stoga postojeće ustavne odredbe pružaju čvrst pravni okvir unutar kojeg je pristup stanovnika vodi za ljudsku potrošnju optimalno zaštićen.

Slijedom navedenoga, Vlada Republike Hrvatske predlaže Hrvatskome saboru da ne prihvati predmetni Prijedlog.

Za svoje predstavnike, koji će u vezi s iznesenim mišljenjem biti nazočni na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila dr. sc. Tomislava Corića, ministra zaštite okoliša i energetike, Milu Horvata, dr. sc. Marija Šiljega i Ivu Milatića, državne tajnike u Ministarstvu zaštite okoliša i energetike, te Elizabetu Kos, pomoćnicu ministra zaštite okoliša i energetike.

REPUBLICA HRVATSKA
2
PREDSJEDNIK
mr. sc. Andrej Plenković
VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

